

[Poul Dalsager.]

fiskerihavnene er placeret, og de udviklingsmuligheder, der ligger i fiskerierhvervet, herunder fiskeindustrien, er tilsyneladende ikke udtømt. Det, at dansk fiskerierhverv får adgang til uhindret eksport af sine produkter til de store europæiske markeder, vil betyde, at fiskeriet vil få mulighed for at skabe endnu flere produktive arbejdspladser i de mindst udviklede egne af landet.

For erhvervslivet som helhed gælder det — og det gælder i øvrigt også for boligbyggeriet — at rentebyrden har været en meget væsentlig omkostningsfaktor, som man ikke har kunnet se bort fra ved investeringer i erhvervslivet og i boliger. Rentens højde i Danmark er jo helt afhængig af de muligheder, vi har for at skaffe risikovillig kapital til investeringerne, og disse muligheder har som bekendt været begrænsede af den begrænsede opsparing, vi har kunnet præstere.

Uanset om vi bliver medlem af De europæiske Fællesskaber eller ej, anser jeg det for nødvendigt, at der foretages øgede investeringer ikke mindst i industrien i de kommende år. Prisen for disse investeringer er bestemt ikke uden betydning for vort omkostningsniveau, og det vil derfor være en fordel for Danmark som medlem af De europæiske Fællesskaber at komme ind i en økonomisk situation, som vil betyde en tendens til fald i renten.

Når det gælder fagbevægelsen, som jo er en del af erhvervslivet, er det klart, at man vil få nye arbejdsopgaver i et udvidet EF. De europæiske faglige organisationer er ikke så velorganiserede som de danske, men samarbejdet over grænserne imellem de faglige organisationer må i høj grad gå ud på at løse medlemmernes problemer i forhold til de store internationale arbejdsgivere og selskaber. Det betyder også, at behovet for fagligt samarbejde over grænserne vil øges. Dansk fagbevægelse vil her få nye opgaver og nye muligheder, men fagbevægelsen vil efter min opfattelse ikke kun høste udbytte af samarbejdet; også på dette punkt har Danmark noget værdifuldt at tilføre samarbejdet.

Det kunne måske være nyttigt også at nævne, at de hensigter, man har med hensyn til samarbejdet om arbejdsmarkedspolitik-

ken i De europæiske Fællesskaber, først og fremmest koncentrerer sig om at skabe et bedre miljø i arbejdslivet, at skabe medbestemmelsesret for de ansatte på arbejdspladserne og skabe en bedre beskyttelse for dem, som er beskæftiget på arbejdspladserne. Jeg understreger, at der i alle tilfælde, ligesom det også er tilfældet med socialpolitikken, er tale om at skabe forbedringer og ikke den harmonisering, der bliver truet med fra modstanderside.

Jeg mener, at de økonomiske hensyn, som kan anlægges med hensyn til medlemskab af EF eller ej, giver et klart svar til fordel for ja. Arbejderbevægelsen og socialdemokratiet har så mange ønsker til fremtiden med hensyn til udviklingen af vort samfund, med hensyn til forbedringer for forskellige befolkningsgrupper, med hensyn til ønsker til undervisning og uddannelse osv. En økonomisk stagnation eller en mindre fremgang i vort samfund ville forsinke denne udvikling. Vi forventer, at medlemskab af De europæiske økonomiske Fællesskaber vil give os forbedrede muligheder for at skabe de fremskridt, som vi anser for at være politisk ønskelige og nødvendige.

Jeg vil herefter vende mig til jordpolitikken, som også er et stort spørgsmål i debatten, og det er jo helt naturligt, at jordspørgsmålet er indgået i debatten med så stor styrke, som tilfældet har været. Jeg tror, der er grund til at slå fast, for det første at private fra EF-lande ikke skal have tilladelse til opkøb af feriehus og rekreative områder, for det andet at selskaber, foreninger o. lign. ikke må erhverve faste ejendomme ifølge sommerhusloven undtagen til erhvervsformål, hvor det jo bliver tilladt — de kan således ikke opkøbe vore rekreative områder — for det tredje at by- og landzone-loven giver myndighederne mulighed for reguleringer af bebyggelserne her i landet, således at det ikke er overladt til det private initiativ, hvad man ønsker at foretage sig med Danmarks jord, for det fjerde at loven om landbrugspligt lægger restriktioner på anvendelse af landbrugsjorden, som jo er langt den største del af det danske jordområde, for det femte at der i de nye jordlove er institueret forkøbsret til staten for rekreative områder, som man ønsker at bevare for befolkningen, og endelig også